Lietas arhīva Nr. C-1339-19/42
ECLI:LV:RVPT:2019:0426.C32152317.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2019. gada 26. aprīlī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
tiesnese Baiba Ozoliņa
ar tiesas sēdes sekretāri Rigondu Sirmaci
piedaloties prasītājas SIA "/Nosaukums A/" pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Valsts amatpersona
prasītājas Sabiedrības ar ierobežotu atbildību "/Nosaukums B//" pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Valsts amatpersona
atklātā tiesas sēdē 2019. gada 29. martā izskatīja civillietu SIA "/Nosaukums A/" un SIA "/Nosaukums B//" prasībā pret SIA "/Nosaukums C/" par līguma atzīšanu par spēkā neesošu.

Aprakstošā daļa

[1] 2017. gada 5. janvārī Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā saņemts SIA "/Nosaukums A/" (turpmāk – prasītājs Nr. 1) un Sabiedrības ar ierobežotu atbildību "/Nosaukums B//" (turpmāk – prasītājs Nr. 2) prasības pieteikums pret SIA "/Nosaukums C/" (turpmāk– atbildētājs) par līguma atzīšanu par spēkā neesošu.

[1.1] Prasītāji, pamatojoties uz Civillikuma 1., 1415. pantu, 1799. panta 1. punktu, 1806. pantu, lūdz tiesu:

[1.1.1] Atzīt par spēkā neesošu no tā pārrakstīšanās brīža starp prasītāju Nr. 2 un atbildētāju 2016. gada 1. martā noslēgto Cesijas līgumu Nr. 2;

[1.1.2] Piedzīt no atbildētājas prasītāju labā visus tiesāšanās izdevumus.

[1.2] Prasības pieteikumā norādīts, ka 2016. gada 8. augustā, pie prasītāja Nr. 1, ieradās /pers. A/, Krievijas Federācijas pilsoņa, pārstāvji, kuri norādīja, ka prasītājs Nr. 1 ir viņam parādā naudu. Pēc iepazīšanās ar iesniegto dokumentu kopijām, konstatēts, ka prasītāja Nr. 2 darbinieks /pers. B/ ar 2016. gada 1. marta Cesijas līgumu Nr. 2 (turpmāk – Cesijas līgums) cedējis prasītājam Nr. 2 piederošās prasījuma tiesības pret prasītāju Nr. 1, atbildētājai, kuras vienīgais dalībnieks un valdes loceklis ir /pers. C/.

[1.3] Prasītāja Nr. 1 un prasītāja Nr. 2 ieskatā, atbilstoši Civillikuma 1415. panta prasībām, Cesijas līgums ir atzīstams par spēkā neesošu.

Prasība tiesā celta, pamatojoties uz Civillikuma 1415. pantu, uz kura pamata darījumu var atzīt par spēkā neesošu tā nederīguma dēļ, un kuru tādēļ var apstrīdēt ikviens, kam ir pamatota interese šī darījuma spēkā neesamībā (*A. Grūtups. E. Kalniņš. Civillikuma komentāri. Trešā daļa. Lietu tiesības. Īpašums. Rīga. 2002., 217. lpp.*). Tāda pati atziņa atrodama arī Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta 2007. gada 14. februāra spriedums lietā Nr. SKC-30.

Prasītājam Nr. 1 un prasītājam Nr. 2 ir interese darījuma atzīšanā par spēkā neesošu, jo Cesijas līgums no prasītāja Nr. 2 puses nemaz nevarēja tikt parakstīts.

[1.4] Cesijas līgums ir pretējs labiem tikumiem un vērsts uz to, lai apietu likumu.

2010. gada 31. oktobrī starp prasītāju Nr. 2 un /pers. B/ noslēgts Darba līgums. Saskaņā ar Darba līguma 1.2. punktu /pers. B/ pienākumi bija veikt sabiedrības vadību, plānot un vadīt ikdienas darījumus, pārstāvēt uzņēmumu citos uzņēmumos, iestādēs un organizācijās, veicināt produkcijas pārdošanu klientiem.

Prasītājam Nr. 2 piederošo prasījuma tiesību cesija pret prasītāju Nr. 1, nekādā gadījumā nav uzskatāma par ikdienas darījumu. /pers. B/ savā darba vietā veica virkni krimināla rakstura darbības, kuras vērstas pret prasītāja Nr. 2 interesēm. Līdz ar to, pamatojoties uz prasītāja Nr. 2 pieteikuma par /pers. B/ nelikumīgajām darbībām, tai skaitā, par Cesijas līguma noslēgšanu, ierosināts kriminālprocess Nr. /kriminālprocesa numurs/. Minētajā kriminālprocesā prasītājam Nr. 2 piešķirts cietušā statuss.

Prasītāju ieskatā, nododot bez atlīdzības prasītājam Nr. 2 piederošās prasījuma tiesības pret prasītāju Nr. 1, tika nodibinātas prettiesiskas saistības. Nepārprotami, ka /pers. B/ ir rīkojies pretēji prasītāja Nr. 2 interesēm, un centās nodot prasītāja Nr. 2 mantu (prasījuma tiesības) citai personai, t.i., atbildētājam. Līdz ar to, atzīstams, ka šāda darbība ir pretēja likumiem vai labiem tikumiem (Civillikuma 1415. pants). LR AT Senāta 2006. gada 22. marta spriedumā lietā Nr. SKC-200 atzīts, ka prettiesiski nodibinātas saistības nevar radīt nelabvēlīgas sekas. Līdz ar to, Cesijas līgums ir atzīstams par spēkā neesošu. Līdzīga atziņa ir atrodama LR AT Senāta 2006. gada 8. marta spriedumā Nr. SKC-143.

LR AT Senāta 2007. gada 28. marta sprieduma lietā Nr. SKC-179 izriet, ka spēkā neesoši ir darījumi, kas pēc satura un mērķa ir vērsti uz likuma apiešanu, kaut arī formāli ir likumīgi.

Civillikuma 1799. panta komentāros norādīts, ka minētā norma aizliedz cedēt prasījumus, kuri pēc līdzēju vienošanās saistīti ar noteikta kreditora personu. Līdz ar to, ja puses, piemēram, aizdevuma līgumā paredzējušas noteikumu, ka kreditors nevar savu prasījumu cedēt trešajai personai, tad līdz ar to kreditora prasījums nevar kļūt par cesijas priekšmetu. Pārkāpjot šo līguma noteikumu, noslēgtais cesijas līgums atzīstams par spēkā neesošu (*A. Grūtups. Civillikuma komentāri. Saistību tiesības. Sagatavojis autoru kolektīvs prof. K. Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā. Mans Īpašums. Rīga. 2000., 292. lpp.*) Turklāt, no Civillikuma 1806. panta izriet, ka cesionārs ar cesijas līgumu neiegūst vairāk, nekā bijis cedentam.

Prasītāja Nr. 2 prasījums pret prasītāju Nr. 1 izriet vienīgi no 2013. gada 18. marta līguma Nr. 68/2013A (turpmāk - Piegādes līgums), tā grozījumiem un pavadzīmēm par preču piegādi. No 2013. gada 1. oktobra papildinājumiem pie Preču piegādes līguma, redzams, ka prasītājam Nr. 2 ir tiesības cedēt prasījumus vienīgi ar visu prasītāja Nr. 2 valdes locekļu un valdes priekšsēdētāja piekrišanu. Papildus tam, cesijas līguma slēgšanai jābūt arī prasītāja Nr. 1 piekrišanai, tā ģenerāldirektora personā. Prasītājs Nr. 1 nekad nav piekritis, ka prasītājs Nr. 2 cedē savas prasījuma tiesības atbildētājam. Ņemot vērā, ka Cesijas līguma slēgšanai nebija visu prasītāja Nr. 2 valdes locekļu (tai skaitā, valdes priekšsēdētāja) piekrišana, nebija prasītāja Nr. 1 piekrišana, ir pierādāms, ka Cesijas līgums slēgts pretēji prasītāja Nr. 1 un prasītāja Nr. 2 interesēm. Ņemot vērā, ka Cesijas līgums ir pretējs Civillikuma 1799. panta 1. punkta prasībām, tas ir atzīstams par spēkā neesošu no tā parakstīšanas brīža.

[2] 2017. gada 21. februārī tiesā saņemti atbildētāja paskaidrojumi, ka atbildētāja prasību neatzīst un lūdz to noraidīt.

[2.1] Paskaidrojumos norādīts, ka prasītājai Nr. 1 nav prasības tiesību, jo tā nav apstrīdētā līguma dalībnieks.

Ņemot vērā minēto, tiesvedība šajā prasības daļā būtu jāizbeidz, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 223. panta pirmo daļu.

[2.2] prasītāji iesniedzot prasību tiesā, maldina riesu, prasības pieteikumā norādītie lietas faktiskie apstākļi ir attēloti neatbilstoši lietas faktiskajiem apstākļiem, kas nozīmē, ka prasītājs pārkāpj patiesības paušanas pienākumu, un šādā veidā izrāda necieņu tiesai.

[2.3] Atbildētājs piesaka motivētu lūgumu par rakstveida pierādījumu viltojumu.

Lietas lapā Nr. 23 atrodas papildus vienošanās no 01.10.2013., kuru it kā Rīgā, Latvijā norādītajā datumā parakstījuši prasītāja valdes locekļi /pers. E/ un /pers. D/.

Minētajā datumā personas neatradās Latvijas valsts teritorijā, minētais pielikums ir acīmredzami sastādīts vēlāk, nekā 2013. gadā. Prasītājs nav iesniedzis nevienu pierādījumu, ka minētais dokuments jebkad būtu bijis prasītāja lietvedībā, un ka to ir iepazīstinātas personas, kurām bija attiecīgas likumīgas tiesības slēgt darījumus uzņēmuma vārdā.

[3] 2017. gada 27. aprīlī tiesā saņemta prasītāju atsauksme uz atbildētājas paskaidrojumiem.

[3.1] Atsauksmē norādīts, ka prasītājam Nr. 1 ir tiesības apstrīdēt Cesijas līgumu, jo tas ir sastādīts pretēju prasītāju starpā pastāvošajām saistībām.

[3.2] Neviena prasītāja grāmatvedībā Cesijas līgums nav atspoguļots un saistībā ar Cesijas līgumu prasītājs Nr. 2 nav saņēmis atlīdzību.

[3.3] Tam apstāklim, vai personas, kas parakstījušas 2013. gada 1. oktobra vienošanos, atradās Latvijas Republikā, nav būtiskas nozīmes, jo prasītājas atsaucās uz to, ceļot prasību tiesā.

[4] Atbildētājas pārstāvis uz tiesas sēdi neieradās. 2019. gada 28. martā tiesā saņemts atbildētājas pārstāvja /pers. C/ iesniegums ar lūgumu izskatīt lietu viņa prombūtne, pamatojoties uz lietā esošajiem materiāliem, jo sakarā ar pēkšņu veselības stāvokļa pasliktināšanos nevarēs piedalīties tiesas sēdē.

Tiesa atzina, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 156. panta pirmo daļu lietu iespējams izskatīt atbildētājas pārstāvja prombūtnē.

[5] Tiesas sēdē prasītāju pilnvarotie pārstāvji prasību uzturēja uz tajā norādītajiem apstākļiem un pamata, lūdza to apmierināt.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausījusies prasītāju pilnvaroto pārstāvju paskaidrojumus, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, uzskata, ka prasība ir pamatota un apmierināma.

[7] Lietas izskatīšanas gaitā noskaidrots, ka:

[7.1] 2010. gada 31. oktobrī starp prasītāju Nr. 2 un /pers. B/ noslēgts Darba līgum (10.-12. lietas lapa). /pers. B/ pieņemts darbā par Izpilddirektoru darbam Baltijas teritorijā (Darba līguma 1.1. punkts). Saskaņā ar Darba līguma 1.2. punktu /pers. B/ darba pienākumi bija: veikt sabiedrības vadību, plānot un vadīt ikdienas darījumus, pārstāvēt uzņēmumu citos uzņēmumos, iestādēs, organizācijās, veicināt produkcijas pārdošanu klientiem, veikt līdzīga satura uzdevumus.

[5.2] 2013. gada 18. martā starp prasītājiem noslēgts Līgums Nr. 68/2013A (13.-20. lietas lapa) par ūdens attīrīšanas iekārtu un to komplektējošo izstrādājumu pārdošanu-pirkšanu.

[5.3] 2013. gada 3. septembrī starp prasītājiem noslēgta Papildvienošanās 2013. gada 18. marta līgumam Nr. 68/2013A (21.-22. lietas lapa), papildinot līgumu ar 3.8. apakšpunktu.

[5.4] 2013. gada 1. oktobrī starp prasītājiem noslēgta Papildvienošanās 2013. gada 18. marta līgumam Nr. 68/2013A, izsakot 5.1. apakšpunktu jaunā redakcijā un papildinot līgumu ar 5.2. un 9.3. apakšpunktiem. 5.2. apakšpunktā noteikts, ka prasījuma cedēšana (cesija) un/vai cita tiesību un/vai pienākumu nodošana citai personai pēc šī līguma iespējama tikai ar pārdevēja (prasītājs Nr. 2) visu valdes locekļu un priekšsēdētāja piekrišanu un ar pircēja (prasītājs Nr. 1) piekrišanu tā ģenerāldirektora personā. Šis noteikums piemērojams gan cesijai, gan šī līguma pusēm (pusei), pildot līgumu gan naudas, gan beznaudas izteiksmē (23.-24. lietas lapa).

[5.5] 2015. gada 14. janvārī starp prasītājiem noslēgta Papildus vienošanās pie līguma Nr. 68/2013A no 2013. gada 18. marta (26. lietas lapa).

[5.6] 2015. gada 15. janvārī prasītāja Nr. 1 ģenerāldirektors /pers. E/, saskaņā ar 2013. gada 18. marta līgumu Nr. 68/2013A 5.2. punktu, devis piekrišanu tam, ka prasītājs Nr. 2 daļēji cedē kompānijai EuroBerrie OU prasījuma tiesības jebkuru preču apmaksu, kuras prasītāja Nr. 1 adresē piegādātas pēc 2013. gada 18. marta līguma Nr. 68/2013A (209., 210. lietas lapa).

[5.7] 2016. gada 9. februārī prasītāja Nr. 2 dalībnieki sapulcē nolēma atļaut prasītājai Nr. 2 nodot tai piederošās prasījuma tiesības, kas izriet no 2013. gada 18. marta līguma Nr. 68/2013A, pret prasītāju Nr. 1 731 998,38 EUR apmērā kompānijai /Nosaukums D/par atlīdzību 700 500 EUR (62. lietas lapa).

[5.8] 2016. gada 11. februārī starp prasītāju Nr. 2 un kompāniju /Nosaukums D/ noslēgts Cesijas līgums, saskaņā ar kuru prasītāja Nr. 2 nodeva kompānijai /Nosaukums D/U savas prasījuma tiesības, kas izriet no 2013. gada 18. marta līguma Nr. 68/2013A, pret prasītāju Nr. 1, par kopējo summu 734 998,38 EUR (63.-71. lietas lapa). Saskaņā ar Aktu par savstarpējo norēķinu salīdzināšanu (212. lietas lapa), kompānija /Nosaukums D/savas saistības pret prasītāju Nr. 2 par cesijas maksas 700 500 EUR samaksu ir izpildījusi.

[5.9] 2016. gada 1. martā starp prasītāju Nr. 2 un atbildētāju noslēgts Cesijas līgums Nr. 1 (27.-28. lietas lapa), kuru prasītāja Nr. 2 vārdā parakstījis /pers. B/. Saskaņā ar Cesijas līguma 1. punktu prasītājs Nr. 2 nodod atbildētājam prasītāja Nr. 2 prasījuma tiesības pret prasītāju Nr. 1 par pārdoto preci, kuriem uz 2016. gada 1. martu nav iestājies samaksas pienākums, bet kuriem samaksas pienākums iestājas saskaņā ar līgumu 180 dienu laikā, pēc tam, kad iestājies samaksas termiņš.

[5.10] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Brasas iecirkņa lietvedībā atrodas krimināprocess Nr. /krimināprocesa numurs/, akas uzsākts 2016. gada 7. septembrī pēc krimināllikuma 196. panta otrās daļas, 177. panta trešās daļas un 179. panta trešās daļas, par prasītāja Nr. 2 izpilddirektora Baltijas valstu teritorijā /pers. B/ nelikumīgām darbībām ([..]. kā arī finanšu līdzekļu izkrāpšanu izmantojot 2016. gada 1. marta Cesijas līgumu) pret prasītāju Nr. 2. 2016. gada 26. septembrī pieņemt lēmums par prasītāja Nr. 2 atzīšanu par cietušo (29. lietas lapa).

[6] Saskaņā ar Civillikuma 1. pantu tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības. Savukārt Civillikuma 1415. pantā noteikts, ka neatļauta un nepieklājīga darbība, kuras mērķis ir pretējs reliģijai, likumiem vai labiem tikumiem, vai kura vērsta uz to, lai apietu likumu, nevar būt par tiesiska darījuma priekšmetu; tāds darījums nav spēkā.

Tiesa atzīst, ka prasītāja Nr. 2 darbinieks – izpilddirektors /pers. B/ noslēdzot prasītāja Nr. 2 vārdā 2016. gada 1. marta Cesijas līgumu Nr. 2 ir pārsniedzis sava Darba līgumā noteiktos amata pienākumus, proti, viņam nebija tiesību prasītāja Nr. 2 vārdā slēgt šādu darījumu. Tiesa atzīst par pamatotu prasītāju viedokli, ka Cesijas līgums nav ikdienas darījums, kas ietilpa /pers. B/ kā izpilddirektora Baltijas reģionā amata pienākumu slēgšanā.

Bez tam Krievijas Federācijas 2017. gada 21. jūnija spriedumā (122.-132. lietas lapa) norādīts, ka saskaņā ar veikto tiesu ekspertīzi (72.-121. lietas lapa) konstatēts, ka 2016. gada 1. marta Cesijas līguma faktiskais datums neatbilst līguma sastādīšanas un parakstīšanas laika posmam, 2016. gada 1. marta Cesijas līguma faktiskais sastādīšanas un parakstīšanas laika posms ir ne vairāk par vienu gadu no izmeklēšanas brīža, proti, norādītais dokuments izstrādāts ne agrāk par 2016. gada maiju-jūniju.

Tiesa uzskata, ka Speciālista atzinumam Nr. A17/253-TED (207. lietas lapa (aploksne)) nav piešķirama lielāka ticamības pakāpe, jo kā norādīts Krievijas Federācijas Sanktpēterburgas pilsētas tiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2017. gada 16. novembra spriedumā (208. lietas lapa (aploksne)), speciālists nebija brīdināts par krimināatbildību par apzināti nepatiesa slēdziena izsniegšanu, savukārt tiesas ekspertīze veikta atbilstoši Krievijas

Federācijas tiesību aktiem, kā arī eksperts bija brīdināts par krimināatbildību par apzināti nepatiesa atzinuma izsniegšanu.

[7] Saskaņā ar Civillikuma 1798. pantu par cesijas priekšmetu var būt visādi prasījumi, vienalga, vai tie izriet no līguma, vai no neatļautas darbības, starp tiem arī tādi, kuriem vēl nav iestājies termiņš, kā arī nosacīti un pat nākami un nedroši.

Savukārt Civillikuma 1799. panta 1. punktā noteikts, ka izņēmumi no 1798. panta noteikuma ir: visi prasījumi, kuru izlietošana, vai nu pēc līdzēju vienošanās vai pēc likuma, saistīta ar kreditora personu.

Panta norma nosaka, ka cedēt nevar prasījumus, kuri pēc līdzēju vienošanās saistīti ar kreditora personu. Līdz ar to, ja puses vienojušās, ka prasījumu cedēt drīkst tikai ar abu pušu piekrišanu, tad līdz šīs piekrišanas iegūšanai prasījums nevar kļūt par cesijas priekšmetu.

Kā noskaidrots tiesas sēdē, prasītāju starpā bija panākta papildvienošanās [5.4], ka prasītāja Nr. 2 savas prasījuma tiesības pret prasītāju Nr. 1 var cedēt tikai ar prasītājas Nr. 2 visu valdes locekļu un priekšsēdētāja piekrišanu un ar prasītāja Nr. 1 piekrišanu tā ģenerāldirektora personā.

Līdz ar to tiesas ieskatā, ievērojot Civilprocesa likuma 1. pantu, prasītājai Nr. 1 ir tiesības prasīt atzīt 2016. gada 1. marta Cesijas līgumu par spēkā neesošu, jo tas noslēgts bez prasītājas Nr. 1 piekrišanas.

Civilprocesa likuma 93. panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Atbildētājs tiesai netika iesniedzis pierādījumus, kas apstiprinātu, ka 2016. gada 1. marta Cesijas līgums noslēgts pēc šādas piekrišanas saņemšanas. Gluži pretēji, lietā iesniegti pierādījumi, ka prasītājs Nr. 2 savas prasījuma tiesības pret prasītāju Nr. 1, ievērojot 2013. gada 18. marta līguma Nr. 68/2013A, 5.2. apakšpunktā noteikto kārtību, tas ir, pēc piekrišanas saņemšanas [5.6 un 5.7] bija cedējusi kompānijai /Nosaukums D/ jau 2016. gada 11. februārī [5.8].

Bez tam atbildētājs līdz pat lietas izskatīšanai pēc būtības, neskatoties uz tiesas uzlikto pienākumu, netika iesnidzis tiesai 2016. gada 1. marta Cesijas līguma oriģinālu, tai skaitā, tā pielikumu Nr. 1, kurā noteikts cesijas atlīdzības apmērs un tā samaksas kārtība, kā arī pierādījumi tam, ka atbildētājs izpildījis savas saistības pret prasītāju Nr. 2.

No minētā tiesa secina, ka prasītājam Nr. 2 2016. gada 1. martā nebija nodoma cedēt savas prasījuma tiesības pret prasītāju Nr. 1 atbildētājai. Minēto pierāda arī tas, ka pamatojoties uz prasītāja Nr. 2 iesniegumu jau 2016. gada 7. septembrī ierosināts kriminālprocess par /pers. B/ rīcību parakstot 2016. gada 1. marta Cesijas līgumu Nr. 2 [5.10].

[8] Tiesa uzskata, ka lietā nav iegūti pierādījumi tam, ka 2013. gada 1. oktobrī, kad noslēgta papildvienošanās [5.4], /pers. E/ un /pers. D/ nebūtu bijuši Latvijā.

Saskaņā ar Valsts robežsardzes 2017. gada 30. maija izziņu Nr. 23.1-5/2140-IIP Valsts robežsardze saskaņā ar Eiropas Padomes lēmumu par robežkontroles atcelšanu uz Eiropas Savienības iekšējām robežām (ar Lietuvas Republiku un Igaunijas Republiku) no 2007. gada 21. decembra veic robežpārbaudes tikai robežšķērsošanas vietās uz Eiropas Savienības ārējām robežām (55.-56. lietas lapa). Līdz ar to tiesa atzīst, ka šajā izziņā norādītā informācija par to, ka /pers. E/ no Latvijas izbrauca 2013. gad 14. jūlijā un pēc tam vairs Latvijā neatgriezās, bet /pers. D/ iebraukšana Latvijā un izbraukšana no Latvijas vispār nav reģistrēta, nav vispārīga un neatspoguļo faktisko šo personu pārvietošanos no un uz Latviju.

Līdz ar to tiesai nav pamata uzskatīt, ka 2013. gada 1. oktobra papildvienošanās [5.4] būtu viltota.

[9] Ņemot vērā minēto, tiesa uzskata, ka 2016. gada 1. marta Cesijas līgums Nr. 2 ir atzīstams par spēkā neesošu no tā noslēgšanas brīža.

[10] Ceļot prasību tiesā, prasītājs Nr. 2 samaksāja valsts nodevu 71,14 EUR (9. lietas lapa) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 10 EUR (3. lietas lapa).

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu, no atbildētāja prasītājas Nr. 2 labā piedzenami tiesas izdevumi 81,14 EUR.

[11] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu nosakāms termiņš 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 93., 97., 193., 204.[1] pantu, tiesa

nosprieda:

Apmierināt Krievijas Federācijā reģistrētās kompānijas SIA "/Nosaukums A/" un Sabiedrības ar ierobežotu atbildību "/Nosaukums B//" prasību pret SIA "/Nosaukums C/" par cesijas līguma atzīšanu par spēkā neesošu.

Atzīt par spēkā neesošu no tā noslēgšanas brīža 2016. gada 1. marta Cesijas līgumu Nr. 2, kas noslēgts starp Sabiedrību ar ierobežotu atbildību "/Nosaukums B//" un SIA "/Nosaukums C/".

Piedzīt no SIA "/Nosaukums C/" Sabiedrības ar ierobežotu atbildību "/Nosaukums B//" labā tiesas izdevumus 81,14 EUR (astoņdesmit viens *euro* 14 centi).

Spriedums daļā par tiesas izdevumu piedziņu izpildāms labprātīgi 10 (desmit) dienu laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Tiesnese Baiba Ozoliņa